

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Τὸ αἰθόνημα τοῦ τοπικισμοῦ τῆς γάτας.

γυρὰ του μὴ τὸν ἔβλεπε κανεὶς, τὴν ἔβαλε στὰ θερινὰ χεῖλια του καὶ ἄρχισε νὰ βγάζη τρεμουλιαστοὺς καὶ παραδαρμένους ἤχους, γιατί δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Τὸ κεφάλι του ἦταν βαρεμένο καὶ μεγάλη ζάλη τὸ κατεῖχε.

— Αὐριο πουρνό, ὕστερα ἀπὸ τὸν καφέ θὰ τὴν δοκιμάσω, γιατί ἡ κακὴ ὄρεξη καὶ τὸ χτυπόκαρδο δὲν μ' ἀφίνει...

Ἐσηκώθηκε καὶ κρατώντας τὴ φλογέρα του σφιχτά, σφιχτά, σὰν τίμιο ξύλο, νηστικό ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του.

*

Τὴν ἄλλη μέρα πουρνό, πουρνό σ' ἓνα παράμερο μέρος τοῦ βοσκίτου, κάτω ἀπ' ἓνα σκιερό δένδρο ἐφαίνονταν νὰ παίζη ὁ μικρὸς μουσικός μας τὴν ποθητὴ φλογέρα του καὶ νὰ μαθαίνει μοναχὸς τὰ πρῶτα σκαλιὰ τῆς μουσικῆς. Σιγά, σιγά καὶ μέρα τὴ μέρα ἄρχισε νὰ παίζη τραγούδια τοῦ καιροῦ, τὸν ὕμνο μας, κανένα κομματι ἀπὸ κανίαν ὄπερα καὶ ἄλλα φανταστικά, τρελλὰ τῆς καρδιάς του τραγούδια. Σὲ λίγο καιρὸ ὅλοι στὴ χώρα τὸν ἤξεραν καὶ τὸν ἔραζαν «ὁ μικρὸς μὲ τὴ φλογέρα» καὶ κάθε πρωὶ ἢ ἀπόγευμα στὸν περίπατο, στὸς δρόμους, στὴν ἀγορὰ, ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴ μεγάλη του τέχνη καὶ ἐξυπνάδα, γιατί μπορούσε νὰ βγάζη μὴ αὐτὴν τὴν κουτσοφλογέρα τέτοιους ἀρμονικούς ἤχους. Κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του εἶταν σὰν τρελλὸς· πολλὰς φορὰς ἔμεινε νηστικός καὶ ἔφαγε ξύλο ἀλύπητο ἀπὸ τὴ μάννα του, γιατί θέλησε νὰ χορτάσει τὴν ὄρεξη τοῦ καθενὸς φιλόμουσου καὶ θαυμαστή του...

Τὸ ξακουστὸ ὄνομά του καὶ ἡ φήμη τῆς τέχνης του ἔπεσε καὶ εἰς τ' αὐτίκα ἐνὸς φιλόμουσου: δὲν πρέπει νὰ πάη χαμένη τέτοια ικανότης, εἶπε, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸν προσκαλοῦσε στὸ σπίτι του. Τὸν ἐξέταξε καλὰ καὶ εἶδε ὅτι μὲ τὴ μουσικὴ περισσότερο ὀμιλοῦσε ἢ καρδιά καὶ ἡ φαντασία του παρὰ ἡ μολυβένια φλογέρα του.

— Εἶσαι πολὺ ικανός, παιδί μου, κάτι θὰ γίνης μιὰ μέρα, κοίταξε ὁμως νὰ μὴ βαρεθῆς τὴν τέχνη, νὰ τὴν βάλῃς ἀκόμη στὴν καρδιά σου, τοῦ εἶπε ὁ φιλόμουσος καὶ τοῦ ἔδωκε ἓνα γράμμα λέγοντάς του...

— Αὐτὸ νὰ τὸ πᾶς στὸν δάσκαλο τῆς Φιλαρμονικῆς, θὰ σὲ βάλῃ στὸ σχολεῖο...

Ὁ μικρὸς μουσικός μας ἐπῆγε καὶ ἐγράφηκε στὸν κατάλογο ἀπὸ τοὺς μαθητάς, στὴν τάξη ἀπὸ τὰ ξύλινα ὄργανα (clarini). Στὴν ἀρχὴ προχωροῦσε καλὰ στὴν τέχνη του, μὰ τὸ προσταχτικό τοῦ δασκάλου, οἱ τέσσεροι πύργου τοῦ σχολεῖου, οἱ κακὲς συντροφιές, ἡ στέρση καὶ ἡ πείνα τὸν ἔκαμαν μονάχα ἓνα ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μουσικούς τοῦ τόπου μας· τὴν τέχνη του ὁμως, τὸ πάθος καὶ τὸ αἰσθαντικό τῆς καρδιάς του τὸ στράβωσαν, τὸ κατέστρεψαν.

Κέρκυρα

ΗΛ. Α. ΣΤΑΥΡΟΣ

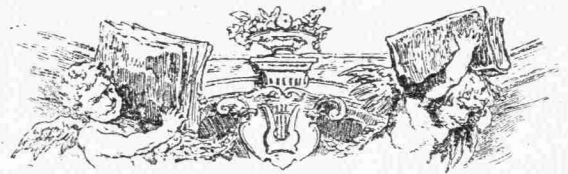

Οικογένεια κατοικοῦσα ἐν Μαγεντία (Mainz) ἐδώρησεν ἐσχάτως ἐξαίρετον γάτον εἰς τινὰ ἀγρότην διαμένοντα πλησίον τῆς Δαρμιστάτης (ἢ μεταξὺ τῶν δύο πόλεων ἀπόστασις εἶνε περίπου 50 μιλίων). Ὁ νέος ἰδιοκτῆτης τοῦ ζῴου ἔφερεν αὐτὸ ἐντὸς καλῶς κεκλεισμένου κοφινίου διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Δαρμιστάτην, ὅπως ἐκείθεν τὸ μεταφέρει εἰς τὸ χωρίον του. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ ζῴον ἐξηφανίσθη καὶ οὐδαμοῦ ἠδυνήθησαν νὰ τὸ εὕρωσιν, διότι εἶχεν ἐπιστρέψει πάλιν κακῶς ἔχον, καὶ εἰς ἐντελῶς ἀξιολύπητον κατάστασιν, εἰς τὴν πρώτην οικογένειαν. Πῶς ἠδυνήθη τὸ πτωχὸν ζῴον νὰ ἀνεύρη τὴν ἀπὸ Darmstadt μέχρι Mainz ὁδὸν εἶνε ἐντελῶς ἀκατανόητον.

Ἄγγελος τρώγουσα κρέας.

Ἐπάρχουσι ἀληθῶς πολλὰ ἐξαιρέσεις κανόνων αἰτινες μᾶς ἐκπλήττουσιν, ἀλλὰ ἀγγέλος κρεωφάγος θὰ ἦτο ἡ περιεργότερα ἐξαιρέσις διὰ ζῴων ὅπερ ἀνήκει εἰς τὰ ἀναμνηρακαστικά χορτοφάγα. Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἡ τοιαύτη ἐξαιρέσις ἢ, ἐὰν δὲν εὐρίσκωμεν ἐπιθεμένην εἰς τὸν «Naturaliste» τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1892, δὲν θὰ ἐπιστεύωμεν. Οὗτος λοιπὸν ἀναφέρει περὶ μιᾶς ἀγγέλου ἐν Τέξας, ὅτι ἔτρωγε τοὺς ποντικούς, οἵτινες ἐπιπτον εἰς τὸ περίφραγμα ὅπου εὐρίσκето. Τσαυτὴν δ' ἐπιθυμίαν νωποῦ κρέατος εἶχε, ὥστε μόνον ἐν ἐλλείψει τοῦτου ἔτρωγε καὶ χορτόν, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα κατέφαγε μίαν φορὰν δύο ἐκ τῶν μοσχारीων τῆς, τὰ ὅποια δὲν εἶχον ἐπαρκῶς προφυλάξει. Ἐπάρχουσι ἀληθῶς καὶ ἴπποιστίνες τρώγουσι κρέας, ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἀποτελοῦσιν ἐξαιρέσιν, τὴν ὅποιαν δύναται τις νὰ παραδεχθῇ μόνον ὑπὸ ἐντελῶς ἰδιαιτέρας περιστάσεως. Ἐπάρχουσι μάλιστα καὶ πτηνὰ ἅτινα ἀναπτύσσονται εἰς κρεωφάγα π. γ. ὁ κότσυφος, ἀφ' οὗτο ἐγένετο πτηνὸν τῶν πόντων. Ἄλλ' οὗτος ἦτο τοῦλάχιστον ἀνέκαθεν ἐντομοφάγος. Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωσι τὰ πεπτικά ὄργανα ὑπὸ τὸσον ἐντελῶς διαφόρους τροφικὰς συνθήκας;

P.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Τὸ γεγονός τοῦ δεκαπενθημέρου καθ' ἅπαντα τὸν φιλολογικὸν κόσμον, εἶνε ἡ δημοσίευσις τῆς Λούρδης, τοῦ νέου μυθιστορηματικῶς τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ. Ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς σειράς, τὴν ὅποιαν προανήγγειλεν ὁ Ζολᾶ, ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ τρεῖς πόλεις» ἢτοι Λούρδη, Ρώμη, Παρίσι. Ἡ Λούρδη, γαλλικὴ πόλις περιφημὸς διὰ τὴν θαυματουργὸν Παναγίαν τῆς, εἰς τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας προστρέχουν πανταχόθεν οἱ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀπηλπισμένοι ἀσθενεῖς, ἀποτελεῖ τὸ θέμα τοῦ νέου ἔργου, καὶ περιγραφαὶ τοῦ ὁποίου θεωροῦνται ἐκ τῶν τελειότερων, τὰς ὁποίας ἔγραψε ποτὲ ὁ τὸσον περι-